

**ระเบียบกระทรวงการคลัง
ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง
พ.ศ. 2519**

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบว่าด้วยการจ่ายบำเหน็จลูกจ้างของกระทรวง ทบวง กรม ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น กระทรวงการคลังโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519”

ข้อ 2 ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2519 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก

- (1) ระเบียบการจ่ายเงินบำเหน็จและเงินทำขวัญลูกจ้าง พ.ศ. 2502
- (2) ระเบียบการจ่ายเงินบำเหน็จและเงินทำขวัญลูกจ้าง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2511
- (3) ระเบียบการจ่ายเงินบำเหน็จและเงินทำขวัญลูกจ้าง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2513
- (4) ระเบียบการจ่ายเงินบำเหน็จและเงินทำขวัญลูกจ้าง (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2515
- (5) ระเบียบการจ่ายเงินบำเหน็จและเงินทำขวัญลูกจ้าง (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2515

บรรดาระเบียบและหลักเกณฑ์การจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือ ซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 3 ทวิ ให้ปลัดกระทรวงการคลังเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้

**หมวด 1
ข้อความทั่วไป**

ข้อ 4 การสั่งจ่ายบำเหน็จลูกจ้างตามระเบียบนี้ ให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมบัญชีกลางหรือผู้ที่อธิบดีกรมบัญชีกลางมอบหมาย ที่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองหรือดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับ 8

ข้อ 5 ในระเบียบนี้

“ลูกจ้างประจำ” หมายความว่า ลูกจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ซึ่งกระทรวง ทบวง กรม จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะประจำไม่มีกำหนดเวลาตามอัตราและจำนวนที่กำหนดไว้ โดยจ่ายค่าจ้างจากเงินงบประมาณ แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึง

- (1) ลูกจ้างประจำที่มีสัญญาจ้าง
- (2) ลูกจ้างที่จ้างปฏิบัติงานของส่วนราชการในต่างประเทศ

“ลูกจ้างชั่วคราว” หมายความว่า ลูกจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ซึ่งกระทรวง ทบวง กรม จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะชั่วคราวและหรือโดยมีกำหนดเวลาจ้างโดยจ่ายค่าจ้างจากเงินงบประมาณ

“ค่าจ้าง” หมายความว่า ค่าจ้างอัตราปกติ ตามอัตราที่กำหนดจ่ายให้สำหรับการทำงาน ในระยะเวลาปกติ และหมายความรวมถึงเงินเพิ่มพิเศษสำหรับการสู้รบ (พ.ส.ร.) ด้วย

“ค่าจ้างเดือนสุดท้าย” หมายความว่า ค่าจ้างทั้งเดือนที่ลูกจ้างควรจะได้รับในเดือนสุดท้าย ก่อนออกจากงาน ถ้าหากลูกจ้างผู้นั้นมาทำงานเต็มตามเวลาที่กำหนด

ลูกจ้างที่ได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน ประเภทที่ทำงานมีวันหยุดประจำสัปดาห์ 1 วัน ให้คิดค่าจ้างยี่สิบเจ็ดวันเป็น ค่าจ้างหนึ่งเดือน สำหรับประเภทที่ทำงานมีวันหยุดประจำสัปดาห์ 2 วัน ให้คิดค่าจ้างยี่สิบสามวันเป็นค่าจ้าง หนึ่งเดือน

สำหรับลูกจ้างที่ได้รับค่าจ้างเป็นรายชั่วโมง ให้คิดค่าจ้างเจ็ดชั่วโมงเป็นค่าจ้างหนึ่งวัน เว้นแต่ลูกจ้าง ที่กำหนดเวลาทำงานสำหรับหนึ่งวันเป็นอย่างอื่น ก็ให้คิดค่าจ้างตามจำนวนชั่วโมงที่กำหนดนั้นเป็นค่าจ้างหนึ่งวัน แล้วคิดเป็นค่าจ้างหนึ่งเดือนตามวรรคก่อน

“ปีงบประมาณ” หมายความว่า ปีงบประมาณตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

หมวด 2

บำเหน็จปกติ

ข้อ 6 ลูกจ้างประจำซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากงานเมื่อสิ้นปีงบประมาณ ที่อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ เว้นแต่ลูกจ้างประจำของสำนักพระราชเลขานุการและสำนักพระราชวัง ให้เป็นไปตาม ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ข้อ 7 ลูกจ้างประจำจะได้รับบำเหน็จปกติ เมื่อต้องออกจากงานด้วยเหตุหนึ่งเหตุใด ดังต่อไปนี้

- (1) ลาออกโดยไม่มี ความผิดและได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งหรือ ผู้ได้รับมอบหมายแล้ว
- (2) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และถูกลงโทษปลดออกจากราชการ
- (3) มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว
- (4) ป่วยเจ็บไม่อาจปฏิบัติหน้าที่การงานของตนเองโดยสม่ำเสมอหรือโดยมีใบตรวจแพทย์ ซึ่งทางราชการรับรองว่าไม่สามารถหรือไม่สมควรทำงานต่อไป
- (5) ขาดคุณสมบัติเกี่ยวกับสัญชาติ
- (6) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไม่เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- (7) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไปดำรงตำแหน่งกำนัน แพทย์ประจำตำบล สารวัตรกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน
- (8) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไปดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง
- (9) ขาดคุณสมบัติเนื่องจาก เป็นผู้มีความทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบ ข้าราชการพลเรือน

(10) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไปเป็นกรรมการพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

(11) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากตกเป็นบุคคลล้มละลาย

(12) ทางราชการเลิกหรือยุบตำแหน่ง

(13) หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานของตนให้มีประสิทธิภาพหรือประพฤตินไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใด

(14) ถูกสั่งให้ออกจากราชการ เนื่องจากมีเหตุอันสมควรสงสัยอย่างยี่งว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้รับความแน่ชัดพอที่จะลงโทษปลดออก หรือไล่ออกได้แต่มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้น ซึ่งถ้าให้ปฏิบัติงานต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการ

(15) ถูกสั่งให้ออกจากราชการ เนื่องจากรับโทษจำคุกโดยคำสั่งศาล หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก

(16) ไปรับราชการทหาร ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

ในกรณี (1) และ (2) ต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีบริบูรณ์

ในกรณี (3) ถึง (16) ต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปีบริบูรณ์”

*ข้อ 8 บำเหน็จปกติที่จะจ่ายตามความในข้อ 7 ถ้าลูกจ้างประจำผู้มีสิทธิได้รับตายเสียก่อนได้รับเงินบำเหน็จปกติ เงินดังกล่าวย่อมเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

*ข้อ 9 ลูกจ้างประจำผู้ใดตายในระหว่างรับราชการ ถ้าลูกจ้างประจำผู้นั้นได้ทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปีบริบูรณ์ และความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินบำเหน็จปกติเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในข้อ 19 แก่ทายาทผู้มีสิทธิได้รับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยอนุโลม

เงินบำเหน็จปกติตามวรรคแรก ให้แบ่งจ่ายแก่ผู้มีสิทธิตามสัดส่วนของเงินมรดกโดยมีต้องกันส่วนเป็นสินสมรสก่อนแบ่ง เนื่องจากเงินดังกล่าวไม่ถือเป็นสินสมรส

*ข้อ 10 ลูกจ้างประจำผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือถูกฟ้องคดีอาญาหรืออยู่ในระหว่างถูกพักงาน ถ้าถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำความผิดวินัย หรือก่อนคดีอาญาดังกล่าวถึงที่สุด ให้เจ้ากระทรวงพิจารณาวินิจฉัยว่าถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อน จะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออก ทายาทของลูกจ้างประจำผู้นั้นไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จปกติตามข้อ 9

หมวด 3

บำเหน็จพิเศษ

ข้อ 11 ลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราวผู้ใดได้รับอันตรายหรือเจ็บป่วยเพราะเหตุปฏิบัติงานในหน้าที่หรือถูกประทุษร้าย เพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและแสดงว่าไม่สามารถปฏิบัติงานในหน้าที่ต่อไปได้อีกเลย นอกจากจะได้รับบำเหน็จตามที่กำหนดไว้ในหมวด 2 แล้ว ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษอีกด้วย เว้นแต่อันตรายที่ได้รับหรือการป่วยเจ็บนั้นเกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง

สำหรับลูกจ้างชั่วคราวไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จปกติตามที่กำหนดไว้ในหมวด 2

ข้อ 12 การกำหนดอัตราบำเหน็จพิเศษ ให้เจ้าสังกัดเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิจารณาคุณภาพของผู้นั้น ตามอัตราดังต่อไปนี้

(1) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาปกติให้มีอัตราตั้งแต่หกถึงยี่สิบสี่เท่าของอัตราค่าจ้าง เดือนสุดท้าย

(2) ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบ การสงคราม การปราบปรามจลาจล หรือในระหว่างที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินให้มีอัตรา ตั้งแต่สามสิบหกถึงสี่สิบสองเท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

ในกรณีลูกจ้างชั่วคราว ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษสามส่วนในสี่ส่วนของลูกจ้างประจำ

ข้อ 13 ลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราว ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในข้อ 11 ถ้าถึงแก่ความตาย เพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำเหน็จพิเศษไป ให้จ่ายบำเหน็จพิเศษแก่ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยอนุโลม ตามอัตราดังต่อไปนี้

(1) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาปกติ เป็นจำนวนเท่ากับอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้ายสามสิบเดือน

(2) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาดังกล่าวในข้อ 12 (2) เป็นจำนวนเท่ากับอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้ายสี่สิบแปดเดือน

เงินบำเหน็จพิเศษตามวรรคแรก ให้แบ่งจ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามสัดส่วนของเงินมรดก โดยมีต้องกัน ส่วนเป็นสินสมรสก่อนแบ่ง เนื่องจากเงินดังกล่าวไม่ถือเป็นสินสมรส

ในกรณีลูกจ้างชั่วคราวตาย ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษสามส่วนในสี่ส่วนของลูกจ้างประจำ

ข้อ 14 ยกเลิก

ข้อ 15 ในกรณีที่ลูกจ้างประจำ หรือลูกจ้างชั่วคราวได้รับอันตราย หรือป่วยเจ็บตามข้อ 11 หรือถึงแก่ความตายตามข้อ 13 ถ้าลูกจ้างผู้นั้นหรือทายาทแล้วแต่กรณี มีสิทธิได้รับทั้งบำเหน็จพิเศษ ตามระเบียบนี้ เงินสงเคราะห์ผู้ประสบภัยตามกฎหมายว่าด้วย การสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องจากการช่วยเหลือ ราชการ การปฏิบัติงานของชาติ หรือการปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม เงินค่าทดแทนตามระเบียบว่าด้วย การจ่ายเงินค่าทดแทนและการพิจารณาบำเหน็จความชอบในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ หรือเงินอื่นในลักษณะเดียวกันจากทางราชการ หรือจากหน่วยงานอื่นที่ทางราชการสั่งให้ไปปฏิบัติงาน ให้เลือก รับได้เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วแต่จะเลือก

หมวด 4

การนับเวลาทำงานของลูกจ้างประจำ สำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติ

ข้อ 16 การนับเวลาสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกตินั้น ให้เริ่มนับตั้งแต่วันเริ่มเข้าปฏิบัติงานโดย ได้รับค่าจ้าง แต่ไม่ก่อนวันที่มีอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์จนถึงวันก่อนออกจากงานหรือก่อนวันพ้นจากหน้าที่และ ไม่หลังจากวันสิ้นปีงบประมาณของปีที่อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หรือจนถึงวันที่ถึงแก่ความตายแล้วแต่กรณี

ลูกจ้างประจำของสำนักพระราชพิธีและสำนักพระราชวังที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว แต่มีการต่อเวลาทำงาน ให้นับเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติต่อไปได้จนถึงวันก่อนออกจากราชการแต่ไม่หลังจากวันที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์

ลูกจ้างประจำผู้ใดไม่ได้รับค่าจ้างเพราะลา ขาดงาน ถูกสั่งพัก ให้ตัดเวลาทำงาน สำหรับคำนวณบำเหน็จปกติตามส่วนแห่งวันที่ไม่ได้รับค่าจ้างนั้น

ลูกจ้างประจำผู้ใดถูกตัดอัตรามาจากข้าราชการวิสามัญโดยไม่ได้รับเงินทดแทน ให้นับเวลาราชการตอนเป็นข้าราชการวิสามัญมารวมกับเวลาตอนเป็นลูกจ้างประจำเพื่อประโยชน์ในการคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติได้

ลูกจ้างประจำที่ไปรับราชการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารโดยมิได้รับบำเหน็จ เมื่อออกจากกองประจำการหรือได้รับการลาพักเพื่อรอการปลดโดยไม่มีความเสียหาย แล้วกลับเข้าทำงานเป็นลูกจ้างประจำในสังกัดเดิมภายในกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันก็ให้นับเวลาตอนก่อนไปรับราชการทหารกองประจำการ และเวลาระหว่างรับราชการทหารกองประจำการรวมเป็นเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติได้

การนับเวลาตอนไปรับราชการทหารดังกล่าวในวรรคก่อนนั้น ให้นับตั้งแต่วันที่ได้เข้ารับประจำการในกองประจำการจนถึงวันออกจากกองประจำการ หรือวันที่ได้รับการลาพักเพื่อรอการปลด แต่ไม่รวมถึงเวลาที่ต้องอยู่ชดใช้ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

ข้อ 16 ทวิ การนับเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่โอนมาจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ให้นับเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติตามระเบียบว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในวันโอน รวมเป็นเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติด้วย

การนับเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่โอนมาจากลูกจ้างประจำ ซึ่งรับค่าจ้างจากเงินนอกงบประมาณของทางราชการ ให้นับเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติตามระเบียบข้อบังคับ หรือคำสั่ง ที่ใช้อยู่ในวันโอน รวมเป็นเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติด้วย

ข้อ 17 ลูกจ้างประจำผู้ใดถูกสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างที่มีการรบ การสงคราม การปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกหรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ก็ให้นับเวลาทำงานที่ปฏิบัติตามสั่งนั้นเป็นทวีคูณได้

ลูกจ้างประจำผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้กำหนดให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตนั้นนับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ให้ลูกจ้างประจำผู้นั้นได้นับเวลาทำงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณด้วย

ในกรณีที่ลูกจ้างประจำมีเวลาทำงาน ซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว

ความในวรรคสอง วรรคสาม มิให้ใช้บังคับแก่ลูกจ้างประจำซึ่งออกจากงานก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 2525

หมวด 5

วิธีคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติ

ข้อ 18 การนับเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติ ให้นับเป็นจำนวนเดือน สำหรับจำนวนวัน ถ้ามีหลายตอน ให้รวมกันแล้ว นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน เศษของเดือนถ้าถึง 15 วัน ให้นับเป็นหนึ่งเดือน

ข้อ 19 บำเหน็จปกติที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างตามข้อ 7 มีจำนวนเท่ากับค่าจ้างเดือนสุดท้าย คูณด้วยจำนวนเดือนที่ทำงานหารด้วยสิบสอง

การคำนวณบำเหน็จลูกจ้าง ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง

ข้อ 20 การยื่นเรื่องราวขอรับบำเหน็จลูกจ้าง ให้ทำตามแบบและวิธีการที่กรมบัญชีกลางกำหนด

หมวด 6

บทเฉพาะกาล

ข้อ 21 ลูกจ้างประจำผู้ใดทางราชการสั่งให้ไปปฏิบัติงานเป็นการชั่วคราวในส่วนราชการอื่นหรือรัฐวิสาหกิจ หรือองค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นก่อนวันใช้ระเบียบนี้ โดยไม่ได้รับค่าจ้างทางสังกัดเดิม ให้นับเวลาระหว่างที่ถูกสั่งให้ไปปฏิบัติงานนั้นเป็นเวลาสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติได้

ประกาศ ณ วันที่ 21 มกราคม พ.ศ. 2519

บุญชู โรจนเสถียร

(นายบุญชู โรจนเสถียร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

-
- 1 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2526
 - 2 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2528
 - 3 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2534
 - 4 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2537
 - 5 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2540
 - 6 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2543